

Aanbesteden hoeft niet volgens Zorgakkoord

De brief van staatssecretaris Van Rijn van 24 april 2013 aan de Tweede Kamer over de Resultaten zorgoverleg is zondermeer uitdagend te noemen voor de toekomst van de langdurige zorg. Want dat in die sector moest worden ingegrepen, daar is vriend en vijand het over eens.

We zullen allemaal een omslag in ons denken en in onze mentaliteit moeten maken. Voor de gewone dingen van het leven, die je als vanzelfsprekend uit naasten- of burenliefde doet, kunnen we niet langer leunen op de overheid als voorziening. Alsof die de ezel is uit wiens gat de gouden munten onafgebroken vallen. De inmiddels 87-jarige CDA-prominente Hannie van Leeuwen durft het in een artikel in *de Volkskrant* van 6 mei zelfs ruitelijk toe te geven: ze heeft er verkeerd aan gedaan om alles als recht in de AWBZ te stoppen. Beter ten halve gekeerd dan ten hele gedwaald.

Alle elementen uit het zorgakkoord hebben in grote of kleine letters de publiciteit gehaald. Maar het lijkt of het

einde van de zeven pagina's tellende brief aan de aandacht is ontsnapt. Want onder aan pagina 6 staat: "Kort en goed gaat het om de volgende waarborgen:

- *Geen verplichte aanbesteding*: indien het college van B&W besluit het verlenen van huishoudelijke hulp door derden te laten verrichten geldt niet de verplichting tot het uitschrijven van een aanbesteding;
- *Overname personeel*: Indien een gemeente besluit een nieuwe aanbieder te contracteren treedt deze aanbieder in overleg over de overname van het betrokken personeel met aanbieder(s) die vóór hem in opdracht van de gemeente huishoudelijke hulp hebben verleend. Met gemeenten en het kabinet worden nadere afspraken gemaakt om scherper toezicht te houden op deze afspraken en CAO bepalingen;
- *Basistarieven*: gemeenten dienen basistarieven voor huishoudelijke hulp vast te stellen."

Ik weet nog goed dat voorafgaand aan de invoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) op 1 januari 2007, VWS hele juridische exercities heeft uitgevoerd – tot aan Europees niveau toe – om uit te zoeken wat wel of niet mocht. Want in de oorspronkelijke Wmo-beleidsplannen was steeds sprake van een keuze: aanbesteden of subsidiëren. Ten langen leste kwam het verlossende woord van Europa: aanbesteden moet.

Als ik de brief van Van Rijn lees, kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat het nu anders kan en mag. Heeft Europa het licht gezien in crisistijden of is Van Rijn een bestuurder met durf en visie, die

durft te erkennen dat aanbestedingen niet zaligmakend zijn? Ik hou het op het laatste, ook vanwege de inhoud van zijn beleid en de wijze waarop hij zijn visie en beleid uitdraagt en uitlegt.

Ik verwacht dat Corrie van Brenk als aanvoester van de AbvaKabo FNV nu in allerijl alle gemeentebesturen en gemeenteraden gaat bestoken om naar de letter én geest van het zorgakkoord te handelen. Er is geen enkele excuus meer voor gemeenten om zich te verschuilen achter de aanbestedingsplicht. De gemeenten zijn aan zet om 'de nieuwe thuiszorg' en overige zaken uit de Wmo op een maatschappelijke manier uit te voeren. Lijkt mij voor Corrie een goede reden om namens de AbvaKabo FNV net als de andere bonden het zorgakkoord te ondertekenen. Beter ten halve gekeerd dan ten hele gedwaald kan ook een vakbond sieren.

Hetti Willemse